

Leo Trotskij

Parollen om en nationalförsamling i Kina

2 april 1930

Det förefaller mig som om våra kinesiska vänner behandlar frågan om politiska paroller om demokrati för metafysiskt, t o m skolastiskt.

”Vanskligheterna” börjar med namnet: konstituerande församling eller nationalförsamling. Fram till revolutionen använde vi i Ryssland parollen om en konstituerande församling, eftersom den tydligast betonade en brytning med det förflutna. Men ni skriver att det är svårt att formulera denna paroll på kinesiska. Om så är fallet kan parollen om en nationalförsamling antas. I massornas medvetande kommer parollens innehåll först och främst bero på den innebörd som den får i den revolutionära agitationen, och för det andra av händelseutvecklingen. Ni frågar: ”Är det möjligt att bedriva agitation för en konstituerande församling och samtidigt förneka att den kan uppnås?” Men varför ska vi i förväg bestämma att den inte kan det? Naturligtvis kommer massorna att stödja parollen enbart om de anser att den är genomförbar. Vem kommer att införa en konstituerande församling och hur kommer den att fungera? Endast antaganden är möjliga. Vid en ytterligare försvagning av den militära Guomindangregimen och ökande missnöje bland massorna, i synnerhet i städerna, är det möjligt att en del av Guomindang tillsammans med det ”tredje partiet” kommer att försöka sammankalla något i stil med en nationalförsamling. De kommer naturligtvis att begränsa rättigheterna för de mer förtryckta klasserna och skikten så mycket de kan.

Skulle vi kommunisterna gå med i en så begränsad och manipulerad nationalförsamling? Om vi inte är tillräckligt starka för att ersätta den, dvs ta makten, skulle vi säkert gå med i den. Ett sådant steg skulle inte alls försvaga oss. Tvärtom skulle det hjälpa oss att samla och utveckla den proletära förtruppens styrkor i denna falska församling, och särskilt utanför den skulle vi fortsätta att agitera för en ny och mer demokratisk församling. Om det fanns en revolutionär massrörelse, skulle vi samtidigt bygga sovjeterna. Det är mycket möjligt att de småborgerliga partierna i ett sådant fall skulle sammankalla en relativt sett mer demokratisk nationalförsamling, som en barriär mot sovjeterna. Skulle vi delta i en församling av detta slag? Naturligtvis skulle vi delta; återigen bara om vi inte var tillräckligt starka för att ersätta församlingen med en högre form av regering, dvs sovjeterna. En sådan möjlighet visar sig dock bara vid kulmen av ett revolutionär uppsving. Men i dagsläget är vi långt därifrån.

Även om det fanns sovjeterna [arbetarråd] i Kina, vilket inte är fallet, skulle detta i sig inte vara ett skäl att överge parollen om en nationalförsamling. Majoriteten i sovjeterna skulle kunna vara, och kommer i början med säkerhet att vara, i händerna på klassarbetande och centristiska partier och organisationer. Vi skulle vara intresserade av att avslöja dem på den nationella församlingens öppna arena. På detta sätt skulle majoriteten snabbare och säkrare vinnas över på vår sida. När vi lyckats vinna en majoritet skulle vi ställa sovjeternas program mot nationalförsamlingens program, vi skulle samla landets majoritet runt sovjeternas fana, och detta skulle göra det möjligt för oss att i handling, inte bara på papperet, ersätta nationalförsamlingen, denna parlamentariskt-demokratiska institution, med sovjeterna, den revolutionära klassdiktaturens organ.

I Ryssland varade den konstituerande församlingen bara en dag. Varför? Eftersom den uppträdde för sent; sovjetmakten fanns redan och kom i konflikt med den. Under denna konflikt, representerade den konstituerande församlingen revolutionens gårdag. Men låt oss anta att den borgerliga provisoriska regeringen hade varit tillräckligt handlingskraftig för att sammankalla en konstituerande församling i mars eller april [1917]. Var det möjligt? Självfallet var det så. Kadeterna använde varje lagligt knep de kände till för att skjuta upp

sammankallandet av en konstituerande församling i hopp om att den revolutionära vågen skulle mattas av. Mensjevikerna och socialistrevolutionärerna gick i kadeternas fotspår. Om mensjevikerna och socialistrevolutionärerna hade haft lite mer revolutionär kraft hade de kunnat sammankalla en konstituerande församling inom ett par veckor. Skulle vi bolsjeviker ha deltagit i valen och i själva församlingen? Otvivelaktigt, för *det var vi som under hela denna tid krävde snabbast möjliga sammankallande av en konstituerande församling*. Skulle revolutionens förlopp ha ändrats till nackdel för proletariatets av ett tidigt sammankallande av församlingen? Inte alls. Ni kanske kommer ihåg att företrädarna för de ryska besuttna klasserna, och i dess fotspår även klassarbetarna, var för att bordlägga alla revolutionens viktiga frågor ”till den konstituerande församlingen”, samtidigt som de sköt upp dess sammankallande. Detta gav godsägarna och kapitalisterna en chans att till en viss grad maskera sina egendomsintressen i jordfrågan, industrifrågan osv.

Om den konstituerande församlingen hade sammankallats i, säg april 1917, då skulle den ha ställts inför alla de sociala frågorna. De besuttna klasserna skulle ha tvingats visa sina kort; klassarbetarnas förrädiska roll skulle ha blivit uppenbar. Den bolsjevikiska fraktionen i den konstituerande församlingen skulle ha vunnit den största popularitet och detta skulle ha hjälpt till att säkra valet av en bolsjevikisk majoritet inom råden. Under dessa omständigheter skulle den konstituerande församlingen inte ha funnits till i bara en dag, utan troligtvis i flera månader. Det skulle ha berikat arbetarklassens politiska erfarenheter och snarare än att fördröja den proletära revolutionen skulle det ha påskyndat den. Detta i sig skulle ha varit av största betydelse. Om den andra revolutionen hade ägt rum i juli eller augusti i stället för oktober, så skulle armén vid fronten ha varit mindre utmattad och försvagad och freden med Hohenzollern kunde ha varit mer gynnsam för oss. Även om vi antar att den proletära revolutionen inte skulle ha kommit en enda dag tidigare på grund av den konstituerande församlingen, skulle den revolutionära parlamentarismens skola ha satt sin prägel på massornas politiska nivå, och gjort våra uppgifter dagen efter oktoberrevolutionen mycket lättare.

Är denna typ av variant möjligt i Kina? Det är inte uteslutet. Att föreställa sig och förvänta sig att det kinesiska kommunistpartiet kan hoppa från de nuvarande förhållandena med den otyglade bourgeois-militära klickens herravälde, förtryck och lemlästning av arbetarklassen, och bonderörelsen utomordentligt låga nivå till ett maktövertagande är att tro på mirakel. I praktiken leder detta till äventyrlig gerillaverksamhet, vilket Komintern nu i hemlighet stöder. Vi måste fördöma denna politik och skydda de revolutionära arbetarna från den.

Den politiska mobiliseringen av proletariatet i ledningen för bondemassorna är den första uppgiften som måste lösas under rådande förhållanden – den militär-borgerliga kontra-revolutionens förhållanden. Kraften i de undertryckta massorna ligger i deras antal. När de vaknar kommer de att sträva efter att politiskt uttrycka sin numerära styrka genom allmänna val.

En handfull kommunister vet redan att den allmänna rösträtten är ett instrument för bourgeoisins herravälde och att detta herravälde endast kan avskaffas med hjälp av proletariatets diktatur. Ni kan skola den proletära förtruppen i denna anda i förväg. Men de miljontals arbetande massorna kan dras till proletariatets diktatur endast på grundval av sina egna politiska erfarenheter, och nationalförsamlingen skulle vara ett progressivt steg på den vägen. Det är därför vi reser denna paroll tillsammans med fyra andra paroller som hör till den demokratiska revolutionen: överföring av jorden till fattigbönderna, åtta timmars arbetsdag, Kinas oberoende och rätten till självbestämmande för de nationaliteter som finns inom Kinas territorium.

Det är underförstått att vi inte kan utesluta perspektivet – det är teoretiskt möjligt – att det kinesiska proletariatet, i ledning för bondemassorna och baserade på sovjeter, kan gripa makten innan man lyckas uppnå en nationalförsamling i en eller annan form. Men i alla fall för den närmaste tiden är detta osannolikt, eftersom det *förutsätter att det finns ett starkt och centraliserat revolutionärt proletärt parti*. I dess frånvaro, vilken annan kraft kan förena de revolutionära massorna i ert gigantiska land? Samtidigt är det vår olycka att det inte finns något starkt centraliserat kommunistiskt parti i Kina, det återstår att bilda ett sådant. Kampen för demokrati är just det nödvändiga villkoret för detta. Parollen om nationalförsamling skulle föra samman de spridda regionala rörelserna och upproren, ge dem politisk enhet och skapa en grund för att smida kommunistpartiet som ledaren för proletariatet och alla arbetande massor på nationell nivå.

Det är därför parollen om nationalförsamling – på grundval av allmän, direkt, lika, hemlig sluten omröstning – måste föras fram så energiskt som möjligt och en modig, beslutsam kamp utvecklats kring den. Förr eller senare kommer det ofruktbara i den rent negativa hållningen hos Komintern och det kinesiska kommunistpartiets officiella ledarskap att avslöjas skoningslöst. Ju mer beslutsamt den kommunistiska vänsteroppositionen initierar och utvecklar sin kampanj för demokratiska paroller, desto snabbare kommer detta att hända. Den oundvikliga kollapsen för Kominterns politik kommer att stärka Vänsteroppositionen och hjälpa den att bli den avgörande kraften i det kinesiska proletariatet.

The Militant (New York), 14 juni 1930.

Denna artikel var ett svar på frågor som ställts av oppositionsanhängare i Kina och publicerades först i *Bulleten Oppozitsij* nr 11, maj 1930

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Kina](#)